

[Arbejdsministeren]

mer, vi skaber en større bevidsthed. Der kommer hele tiden nye stoffer og materialer, som vi ikke kendte for 5 eller 10 år siden, og det gør selvfølgelig, at opgaven i dag er anderledes, end den var for 5 eller 10 år siden.

Nogle af hovedproblemerne, støj, organiske opløsningsmidler, malersyndromet og alt det dér, kan vi ikke løse fra det ene år til det andet, og derfor er der nogle opgaver, der må køre videre. Vi må prøve på at sætte i gang. Vi kan ikke sige, at vi kan løse alle støjproblemer her i 1985, men vi må prøve på at tage fat på problemerne. Der kommer måske også nye opløsningsmidler.

Jeg kan huske, at da jeg underskrev bekendtgørelsen om stoffer og materialer, sagde jeg: nå, hvor mange er det så, der skal registreres? Da jeg fik svaret – jeg tror, det var noget med 20.000–25.000 – blev jeg helt stiv, og jeg tænkte: er der virkelig så mange stoffer, plus det, at der stadig væk kommer nye til?

Jeg kan sige her, når jeg nu taler om stoffer og materialer, at jeg var meget glad for fru Lilli Gylenkildes bemærkninger om, at hun opfatter det, som om jeg tager problemerne med stoffer og opløsningsmidler meget alvorligt. Det gør jeg, bl.a. fordi jeg har en social fortid, hvor jeg har set mange sager med folk, der led af malersyndromet, og ved, at det er rigtigt, at folk bliver meget syge af opløsningsmidler.

Med hensyn til spørgsmålet om registre er det rigtigt, at vi prøver på i arbejdstilsynet at få en opblødning omkring det, således at flere kan få adgang til de registre.

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at når man skal diskutere et væsentligt problem, tror jeg faktisk, det er et meget godt udgangspunkt, hvad man egentlig ville ønske for dem, der står én nærmest. Fru Lone Dybkjær sagde: ville man ønske for sin søn eller datter, at de blev hjemmehjælper eller slagteriarbejder eller maler? Det synes jeg altid er en god måde at spørge på, når man skal finde svaret på et vanskeligt spørgsmål. Man ønsker vel det mest trygge og det bedste for dem. Det er rigtigt, at man ikke kan garantere, at de ikke bliver nedslidt på den ene eller den anden måde. Man kan få stress af monotont arbejde, som man kan få stress af meget krævende arbejde og selvfølgelig af fysisk belastende arbejde.

Det er også rigtigt, at det, det gælder om, er, at vi foretager en prioritering af opgaverne. Det gælder om, at vi finder ud af, hvad det er for nogle arbejdsområder, hvor mennesker risikerer at miste livet eller skade sundheden. Det kan ikke være rimeligt, og vi må sætte alle midler ind for at forhindre, at det sker. Så er det måske ikke helt så væsentligt, om man på HK-området får en sikkerhedsuddannelse eller ikke, hvor mange timer det nu er. Det er meget væsentligt at foretage denne prioritering.

Det er også væsentligt, synes jeg, at være økonomisk bevidst. Jeg tror heller ikke på, at alting bliver bedre, bare man poster penge i det. Selvfølgelig kan penge hjælpe meget, men det er ikke nok. Det er også et spørgsmål om, at man finder ud af, hvad det er for nogle områder, vi skal sætte ind på, og at vi vurderer, om de ting, vi har sat i værk, fungerer godt nok. Det er sådan noget, vi nu er i færd med på BST-området.

Fru Lone Dybkjær var inde på det offentliges ansvar, samfundets ansvar. Det er rigtigt, at man traditionelt har følt, at det var væsentligt at have parterne med inde i billedet. Jeg tror nu egentlig, at der er interesse hos begge parter for et sundt arbejdsmiljø. Men det er også klart, at der for samfundet er nogle interesser, og disse interesser går bl.a. på det menneskelige: vi kan ikke være bekendt, at folk bliver syge eller dør af at gå på arbejde, hvis vi finder ud af, at der også er arbejdsmiljøårsager til dette. Der er selvfølgelig også et økonomisk ansvar for samfundet, der skal betale invalidepensionen eller hospitalsopholdet. Derfor har samfundet også interesse i, mener jeg, at vi har et godt og et sikkert arbejdsmiljø.

Fru Elisabeth Bruun Olesen var – det var vist dér, de udtryk i debatten kom ind, som formanden ikke syntes var så gode – ret negativ over for arbejdsgiverne og brugte udtrykket, at arbejdsgiverne skal have lig på bordet, før de vil gøre noget på miljøområdet. Det synes jeg er en meget voldsom anklage. Jeg kan bedre lide det nuancerede udtryk, SF anvender i denne debat, at der er gode arbejdsgivere, og der er måske dårlige arbejdsgivere. Der er lønmodtagere, der bruger sikkerhedsudstyr og værnemidler, og der er nogle, der ikke gør det. Der er brug for oplysning. Der er brug for at få folk motive-